

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nrs. 07/33719 en 07/33718 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 4 april 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 februari 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 22 augustus 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 april 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. I.S. Vreken, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
lid van de enkelvoudige kamer

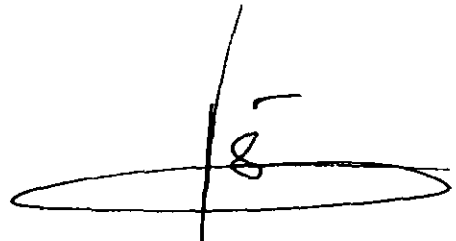
w.g. Vreken
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 oktober 2008

284-574.

Verzonden: 16 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nrs: AWB 07 / 33719 BEPTDN + AWB 07 / 33718 BEPTDN

UITSpraak van de voorzieningenrechter in vreemdelingenzaken met toepassing van artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht, tevens uitspraak op het verzoek om toepassing van artikel 8:81 van deze wet in het geding tussen:

, verzoeker,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 22 augustus 2007.

Kenmerk: 9108.28.0027.

V-nummer: ;

Behandeling ter zitting: 14 februari 2008.

I. PROCESVERLOOP

Bij besluit van 2 februari 2006 heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvraag van verzoeker om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) met als doel "het ondergaan van medische behandeling".

Verzoeker heeft bezwaar gemaakt bij verweerder en tevens een verzoek om voorlopige voorziening bij deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, ingediend. Deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, heeft bij uitspraak van 15 mei 2006 (AWB 06/6617) het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening toegewezen.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit van 22 augustus 2007 heeft verweerder het namens verzoeker ingediende bezwaarschrift vervolgens ongegrond verklaard.

Tegen het besluit van 22 augustus 2007 is namens verzoeker op 28 augustus 2007 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (Awb) ingesteld bij deze rechtbank. Bij schrijven van 28 augustus 2007 is voorts de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht ter zake een voorlopige voorziening, als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb, te treffen. Aanvulling van de gronden van het verzoek annex beroep heeft plaatsgevonden bij brief van 27 september 2007.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot afwijzing van het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening en ongegrondverklaring van het beroep met toepassing van artikel 8:86 van de Awb.

Het verzoek is behandeld ter zitting van 14 februari 2008, alwaar verzoeker in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. J. Kerouache, advocaat te Venlo. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door R.A. Debets, ambtenaar ten departemente. Tevens was aanwezig S.E. Lafghani als tolk.

II. OVERWEGINGEN

In artikel 8:81 van de Awb is bepaald dat indien tegen een besluit beroep is ingesteld bij de rechtbank, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening kan treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Het verzoek als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb is gedaan terwijl beroep is ingesteld bij de rechtbank. Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, van de Awb kan de voorzieningenrechter alsdan onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien hij na de behandeling van het verzoek ter zitting van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Op deze bevoegdheid van de voorzieningenrechter is gewezen in de kennisgeving aan partijen van de behandeling van het verzoek ter zitting.

Na kennisneming van de stukken en na de behandeling van het verzoek ter zitting is de voorzieningenrechter van oordeel dat nader onderzoek aan de behandeling van de zaak niet kan bijdragen. Ook overigens is niet gebleken van feiten of omstandigheden die zich tegen toepassing van het bepaalde in artikel 8:88, eerste lid, van de Awb verzetten. De voorzieningenrechter doet dan ook onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak en overweegt daartoe als volgt.

Verweerder handhaaft in het bestreden besluit zijn standpunt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de in rubriek I genoemde verblijfsvergunning regulier. Verzoeker beschikt niet over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) en valt niet onder één van de categorieën vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). Evenmin komt verzoeker in aanmerking voor vrijstelling van dit vereiste op grond van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. Het bestreden besluit is mede gebaseerd op de nota van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van 29 mei 2007.

Verzoeker meent dat hij wel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier en heeft daartoe – kort samengevat – het volgende aangevoerd.

Het bestreden besluit is in strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

Verweerder heeft summier onderbouwd waarom geen vrijstelling van het mvv-vereiste wordt verleend en verweerder heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de informatie van de huisarts waaruit blijkt dat verzoeker afhankelijk is van mantelzorg. Deze informatie had voor verweerder reden moeten zijn BMA opnieuw om advies te vragen.

Verzoeker is voor zijn dagelijkse functioneren afhankelijk van het netwerk van mantelzorgers en verzoeker is niet in staat om zonder hulp van hen te overleven gelet op zijn chronische psychose alsmede de beperkingen aan zijn handen.

Verweerder heeft niet gemotiveerd waarom geen sprake zou zijn van een medische noodsituatie die zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. De stelling van verweerder dat er geen informatie is overgelegd terzake de behandeling door een arts of het Riagg is onjuist. De omstandigheid dat de ziekte van verzoeker (voor een deel) behandeld kan worden in Marokko is niet relevant. Het probleem is dat verzoeker – wil hij voor behandeling in aanmerking komen – eerst zelf zal moeten inzien dat hij behandeling nodig heeft en psychiatrisch patiënten zijn over het algemeen zorgmijders.

Het bevreemdt verzoeker dat verweerder enerzijds de conclusie trekt dat het niet uit te sluiten is dat verzoeker bij het staken van zijn medicijngebruik een toename van psychische verschijnselen kan krijgen waardoor hij een gevaar voor zichzelf en of anderen kan vormen terwijl verweerder anderzijds van mening is dat verzoeker zich kan redden nu er behandelmogelijkheden zijn in Marokko. Als verweerder weet dat verzoeker afhankelijk is van mantelzorg en niet eens weet welke pillen hij wanneer moet nemen dan kan men niet anders dan concluderen dat verzoeker het in Marokko niet zal redden. Ook bij de stelling van verweerder dat verzoeker kan reizen is in het geheel geen rekening gehouden met de afhankelijkheid van de mantelzorg. Verweerder heeft gesteld dat verzoeker in Marokko mantelzorg kan krijgen van zijn zus, maar dit is gelet op haar leefomstandigheden niet reeel.

Verzoeker beschikt evenmin over een netwerk in Marokko. Voorts is geen rekening gehouden met de omstandigheid dat psychiatrisch patiënten er moeite mee hebben om mensen te vertrouwen. De huidige mantelzorgers kennen verzoeker al jaren, terwijl verzoeker zijn zus al tien jaar niet meer heeft gezien en in wezen een vreemde voor hem is. Verzoeker vraest voor zijn ondergang bij een terugkeer naar Marokko.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd af te wijzen.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 juncto paragraaf B8/3.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling voor wie het, getet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien het een vreemdeling betreft die behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Ingevolge artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 zijn, op grond van artikel 17, eerste lid, onder g, van de Vw 2000, de vreemdelingen genoemd onder a tot en met h vrijgesteld van het vereiste van een geldige mvv.

Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 kan verweerder het eerste lid van deze bepaling buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

Uit de totstandkoming van laatstgenoemde bepaling (Tweede Kamer 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) valt af te leiden dat de daarin neergelegde bevoegdheid is bedoeld als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waartrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. In een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (Tweede Kamer 1997-1998, 24 544, nr. 16, p. 1) is voorts als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt gehonoreerd.

Niet in geschil is dat verzoeker niet beschikt over een geldige mvv.

Verweerder heeft zijn bestreden besluit gebaseerd op het BMA-advies van 29 mei 2007. In dat advies is onder meer aangegeven dat verzoeker begin 2007 een verminderde functie van de linkerarm en hand had en dat er sprake was van een afname van spiermassa. De neuroloog concludeerde dat waarschijnlijk een zenuwbeschadiging was opgetreden. In februari 2007 werd een vetbult uit de flank verwijderd. Verder is verzoeker bekend met

chronische bronchitis en waarschijnlijk een chronische psychose waarbij de huisarts heeft aangegeven dat er moeilijk contact met hem te leggen valt. Verzoeker krijgt van de huisarts antipsychotische medicatie (impromen), slaapmedicatie (temazepam) en een remmer van de hoestprikkel (codeïne) voorgeschreven. In maart 2007 werd verzoeker door de neuroloog onderzocht waarbij geen aanvullend onderzoek werd gepland omdat verzoeker voortijdig zonder commentaar de onderzoekskamer verliet. Verzoeker heeft chronische longklachten en psychose volgens de huisarts en het is waarschijnlijk dat hij blijvend medicatie nodig heeft om hoestprikkel en psychotische symptomen te onderdrukken. Behandeling hiervoor is mogelijk in Marokko. Behandeling en follow up door een huisarts is mogelijk, bijvoorbeeld door dr. Helene Gagne Lamghabbar te Rabat. Indien en voor zover verzoeker behandeling door een neuroloog, psychiater of longarts nodig zou hebben is dit eveneens mogelijk in Marokko. Verzoeker zou behandeld kunnen worden door een neuroloog van het Sheik Zayed Hospital, door een psychiater van het Ar-razit ziekenhuis te Sala en/of door een longarts van het Hospital Pneumologique Moulay Youssef te Rabat. De door verzoeker gebruikte medicijnen danwel equivalenten zijn eveneens in Marokko verkrijgbaar. Het middel codeïne is verkrijgbaar en van de antipsychotische medicatie en slaapmedicatie zijn voldoende equivalenten van dezelfde generatie geneesmiddelen verkrijgbaar (haldol, nozinan, poportil respectievelijk Stinox en Imovane). Het is niet uit te sluiten dat bij het staken van de medicatie een toename van psychotische verschijnselen optreedt, waardoor verzoeker een gevaar voor zichzelf of voor anderen zou kunnen opleveren en derhalve een medische noodsituatie op korte termijn ontstaat. Echter in Marokko zijn voldoende behandel mogelijkheden aanwezig om een dergelijke situatie te voorkomen. Tot slot wordt verzoeker door het BMA in staat geacht te reizen met gangbare vervoermiddelen waarbij medische voorzieningen voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk zijn. Verzoeker dient te worden begeleid door medisch geschoold personeel, zoals een arts of een sociaal-psychiatrisch verpleegkundige en verzoeker dient een medische overdracht voor de behandelaars in Marokko mee te nemen en zijn medicatie mee te brengen en voort te zetten.

Verweerder is derhalve van mening dat verzoeker geen aanspraak kan ontlenen aan de vrijstellingsgrond genoemd in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Ook leiden de aangevoerde omstandigheden betreffende de medische/psychische gesteldheid van verzoeker naar het oordeel van verweerder niet tot de conclusie dat sprake is van een bijzonder geval, waarbij verweerder zich eveneens baseert op vorenbedoelde conclusies uit het BMA-advies.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 25 juli 2006, JV 2006/351, overweegt de voorzieningenrechter dat voormeld advies van het BMA een deskundigenadvies is aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze te zijn opgesteld. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de beoordeling van de aanvraag van een zodanig advies uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat wanneer het BMA oordeelt dat mantelzorg noodzakelijk is, dat in het uitgebrachte advies wordt vermeld. In het onderhavige geval heeft het BMA kennelijk geen aanleiding gezien hierover een passage op te nemen, hetgeen betekent dat mantelzorg niet noodzakelijk is.

Verweerder heeft ter zitting voorts aangegeven dat de informatie van de huisarts van 24 juli 2007, die in bezwaar werd overgelegd, geen aanleiding gaf het BMA opnieuw om advies te vragen gelet op het feit dat de stelling van de huisarts ten aanzien van de mantelzorg niet onderbouwd was en hieruit voorts niet was gebleken dat een officiële indicatie voor extra zorg aanwezig danwel aangevraagd was. Daarbij heeft verweerder betrokken dat het advies van het BMA mede tot stand is gekomen op basis van de informatie van de behandelaars van verzoeker, waaronder de huisarts, en dat het BMA op de hoogte was van de steun die

verschillende mensen aan verzoeker verleenden op grond van de brief van de gemachtigde van verzoeker van 12 januari 2008.

De voorzieningenrechter is met verweerder van oordeel dat de nadere informatie van de huisarts van 24 juli 2007 verweerder er niet op voorhand toe had moeten bewegen het BMA opnieuw om advies te vragen nu de enkele stelling van de huisarts dat verzoeker afhankelijk is van mantelzorg hiervoor onvoldoende is. De huisarts heeft alleen aangegeven dat hij de hem voorgelegde vraag naar de afhankelijkheid van mantelzorg bevestigend beantwoordt, maar deze stelling is op geen enkele wijze nader onderbouwd. De huisarts heeft geen inzicht gegeven waarom op grond van de psychische klachten mantelzorg medisch gezien noodzakelijk zou zijn en voor de fysieke klachten is slechts een summiere onderbouwing gegeven. Bovendien behoeft een verschil van inzicht van de behandelend arts en de BMA-arts over de mogelijkheden van behandeling in Marokko niet te leiden tot de conclusie dat het BMA-advies onzorgvuldig of onvolledig is geweest en dat het BMA op basis daarvan niet tot zijn bevindingen heeft kunnen komen.

De voorzieningenrechter is met verzoeker van oordeel dat het weliswaar zorgvuldiger zou zijn geweest als verweerder expliciet in het bestreden besluit had verwoord waarom geen nieuw BMA-advies is gevraagd, doch verbindt hieraan – nu verweerder dit niet heeft gedaan – geen consequenties.

Namens verzoeker is voorts geen (andere) informatie overgelegd die reden vormt voor twijfel aan het opgestelde BMA-advies. De overgelegde brieven van familie en vrienden zijn onvoldoende om aan te nemen dat verzoeker medisch gezien afhankelijk is van mantelzorg, nu het hier geen stukken betreft van mensen die bevoegd zijn een medisch oordeel te geven. De voorzieningenrechter is, gelet op het voorgaande, van oordeel dat derhalve van strijd met het zorgvuldigheids- of motiveringsbeginsel geen sprake kan zijn.

Verweerder heeft in het bestreden besluit het volgende overwogen:

"Indien en voor zover betrokkene inderdaad mantelzorg nodig heeft wordt opgemerkt dat dit geen reden is om hem van het mvv-vereiste vrij te stellen. Gemachtigde stelt weliswaar dat er in het land van herkomst geen mantelzorg voormanden is, maar deze stelling kan niet worden gevolgd."

Verweerder heeft ter zitting alsmede in het verweerschrift als toelichting op bovengenoemde geciteerde stelling aangegeven dat primair gesteld wordt dat – gelet op het BMA-advies – geen mantelzorg vereist wordt en subsidiair als mantelzorg vereist wordt dat deze in het land van herkomst aanwezig is. De voorzieningenrechter volgt verweerder in zijn stelling dat de hierboven geciteerde overweging als een overweging ten overvloede gelezen dient te worden.

Nu de primaire grond de afwijzende beslissing van verweerder reeds kan dragen, laat de voorzieningenrechter het subsidiair en ten overvloede door verweerder ingenomen standpunt buiten verdere beschouwing.

Concluderend is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder het BMA-advies van 29 mei 2007 aan het onderhavige besluit ten grondslag heeft mogen leggen.

Gelet op de inhoud van dit advies heeft verweerder verzoeker niet in aanmerking hoeven brengen voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Voorts heeft verweerder, mede gelet op de inhoud van dit advies, zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het stellen van het mvv-vereiste in casu niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Het vorenstaande leidt de voorzieningenrechter tot de slotsom dat het beroep ongegrond is. Gelet op de omstandigheid dat uitspraak in de hoofdzaak wordt gedaan bestaat er geen aanleiding meer voor het treffen van een voorlopige voorziening, zodat het daartoe strekkende verzoek zal worden afgewezen.

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:70, 8:84 en 8:86 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De voorzieningenrechter.

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Aldus gedaan door mr. Y.J. Klik als rechter in tegenwoordigheid van mr. T.M. Horsten-Kuijpers als griffier en in het openbaar uitgesproken op **04 APR 2008**

w.g. T. Horsten-Kuijpers

w.g. Y. Klik

Voor eensluidend afschrift
de wnd. griffier.

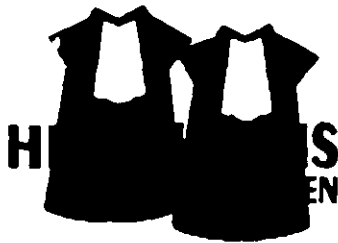
Verzonden op: **04 APR 2008**

Tegen de uitspraak in de hoofdzaak staat het rechtsmiddel hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 8:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 8:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Mr. M.P.J.C. Heuvelmans*
Mw. Mr. K.L.W. Brummans
Mw. Mr. J. Kerouache
Mw. Mr. H. van der Ende

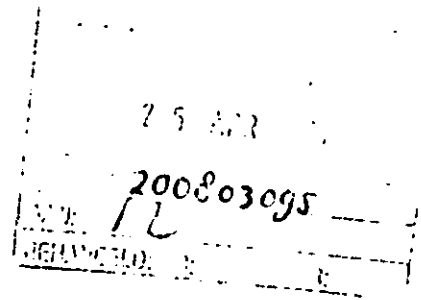
* lid van Ned. Ver. van Strafrechtsadvocaten

PER TELEFAX: 070 - 365 13 80

En per gewone post

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Datum : 25 april 2008
Uw kenmerk : -
Ons kenmerk : /HB
Che0582385hb

Hoogedelgestreng College,

Door de heer L., wonende te te dezer zake
domicilie kiezende aan mijn in het briefhoofd vermeld kantooradres, ben ik bepaaldelijk
gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep tegen de uitspraak van de Rechtbank te
's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht, d.d. 4 april 2008, ontvangen op 7 april 2008,
nummer AWB 07/33718 en AWB 07/33719 (nummers beroep en verzoek worden door de
rechtbank wisselend gebruikt vandaar dat beide nummers zijn opgenomen). Eiser komt bij
deze in hoger beroep van voornoemde uitspraak van de Rechtbank, die hierbij in afschrift
wordt overgelegd (**PRODUCTIE 1**).

Tegen voornoemde uitspraak worden de navolgende grieven aangevoerd:

GRIEF 1:

Op pagina 5, tweede alinea, overweegt de rechtbank ten onrechte dat de nadere informatie van de huisarts van 24 juli 2007 verweerder er niet op voorhand toe had moeten bewegen het BMA opnieuw om advies te vragen nu de enkele stelling van de huisarts dat verzoeker afhankelijk is van mantelzorg hiervoor onvoldoende is.

Hoewel in beginsel geldt dat verweerder zich mag baseren op een deskundigenadvies, is er in caus sprake van een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de volledigheid van het BMA rapport d.d. 29 mei 2007. Immers, de brief van de huisarts van eiser van 24 juli 2007 maakt concreet melding van de omstandigheid dat eiser afhankelijk is van mantelzorg. De omstandigheid dat een en ander niet uitvoerig zou zijn gemotiveerd, maakt dit niet anders.

Eiser is van mening dat de rechtbank ten onrechte met verweerder meegaat in de stelling dat nu BMA niet heeft geconcludeerd dat eiser afhankelijk is van mantelzorg, er simpelweg geen sprake is van afhankelijkheid van mantelzorg. Als dit wel zo zijn geweest had het BMA daar

Raabank Venlo 17.38 34.175
n.v. Stichting Dardengelden
BTW-nummer
NL12:489577801
Handelsregister 12059817

Burg. van Rijsingen 15
5913 AN Venlo
Postbus 389
5900 AJ Venlo
T 077 398 21 00
F 077 351 31 66
info@heuvelmansadvocaten.nl

Heuvelmans Advocaten is de handelsnaam van Heuvelmans
Advocaten Blenc BV. Op alle met Heuvelmans Advocaten
gesloten overeenkomsten zijn de algemene voorwaarden van
toepassing, gedeponeerd bij de Kamer van Koophandel
Noord- en Midden-Limburg. Deze voorwaarden bevatten een
beperking van de aansprakelijkheid en worden u op eerste
verzoek gratis toegestuurd.

wel over gerapporteerd, lijkt de redenering te zijn. Naar de mening van eiser is dit apert onjuist. Immers, het is verweerder die de vragen die beantwoord dienen te worden door de behandelaars, stelt. Een en ander moge blijken uit de brief d.d. 13 januari 2006 van de hand van R. Dijksterhuis aan mevrouw Planqué van BMA. Onderaan pagina 1 en op pagina 2 worden de te beantwoorden vragen opgesomd. Geen van deze vragen ziet op te verlenen mantelzorg (zulks ondanks dat in de brieven van ondergetekende van onder andere 12 en 13 januari 2008 wel degelijk melding werd gemaakt van de omstandigheid dat eiser door zijn medische beperkingen (waarbij het dan met name gaat over zijn psychische gesteldheid) afhankelijk is van mantelzorg. Het had derhalve op de weg van verweerder gelegen om dienaangaande concrete vragen voor te leggen aan het BMA. De rechtbank heeft zulks ten onrechte niet meegenomen in de uitspraak waar dit hoger beroep zich thans tegen richt.

Indien het BMA geen concrete vragen met betrekking tot mantelzorg voorgelegd krijgt, is het niet zo vreemd dat er dienaangaande niet gerapporteerd wordt. De vraagstelling aan het BMA is van essentieel belang! Immers, slechts die vragen die gesteld worden, worden beantwoord. De rechtbank heeft dit aspect kennelijk over het hoofd gezien. Voor de goede orde wordt nog opgemerkt dat bij de aanvraag van het tweede BMA advies d.d. 14 maart 2007 (dat aangevraagd werd omdat het vorige advies zijn geldigheid had verloren) evenmin een vraag met betrekking tot mantelzorg gesteld is.

GRIEF 2:

Op pagina 5, tweede alinea, overweegt de rechtbank ten onrechte dat een verschil van inzicht van de behandelend arts en de BMA-arts over de mogelijkheden van behandeling in Marokko niet leiden tot de conclusie dat het BMA-advies onzorgvuldig of onvolledig is geweest en dat het BMA op basis daarvan niet tot zijn bevindingen heeft kunnen komen.

Eiser begrijpt deze overweging van de rechtbank in het geheel niet. Immers, er is geen sprake van een verschil van mening tussen de behandelend arts en de BMA-arts. Immers, de mogelijke behandeling in Marokko staat niet ter discussie. Althans niet in die zin of er concrete behandelmethodes beschikbaar zijn. Het punt dat een discussie vormde, betrof de omstandigheid dat eiser vanwege zijn psychische gesteldheid niet in staat is om een behandeling te ondergaan en/of zijn medicatie (op gezette tijden) in te nemen terwijl zulks van levensbelang is.

GRIEF 3:

Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 5, tweede alinea dat er geen consequenties verbonden hoeven te worden aan de omstandigheid dat verweerder in de bestreden beschikking niet heeft aangegeven waarom er geen nieuw BMA-rapport is aangevraagd.

De rechtbank had zeer wel consequenties dienen te verbinden aan de conclusie dat verweerder in de bestreden beschikking niet heeft aangegeven waarom er geen nieuw BMA-advies is aangevraagd. Immers, door in de bestreden beschikking in het geheel niet aan te geven waarom er ondanks een gemotiveerd verzoek daartoe, geen nieuw advies is aangevraagd, heeft verweerder in strijd met de in acht te nemen zorgvuldigheid en het motiveringsbeginsel gehandeld. Nu de belangen van eiser zeer groot zijn (hij wordt immers met de ondergang bedreigd) had de rechtbank de bestreden beschikking dienen te vernietigen.

GRIEF 4:

Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 5, vijfde alinea, dat namens verzoeker geen (andere) informatie is overgelegd die reden vormt voor twijfel aan het opgestelde BMA-advies en dat er derhalve geen sprake is van strijd met het zorgvuldigheids- of motiveringsbeginsel.

Uit de in het geding gebrachte stukken (waaronder de verklaringen van de personen die mantelzorg bieden aan betrokkene en de eerdere brieven van de huisarts) blijkt wel degelijk (al dan niet expliciet) dat eiser afhankelijk is van mantelzorg. Zulks had voor verweerder aanleiding moeten zijn om dienaangaande hele concrete vragen te stellen aan het BMA. Nu zulks niet gebeurd is, kan het niet voor rekening en risico van eiser komen dat het BMA geen advies terzake de medische noodzakelijkheid van mantelzorg gegeven heeft. Ten onrechte heeft de rechtbank derhalve geconcludeerd dat er geen sprake zou zijn van strijd met het zorgvuldigheids- of motiveringsbeginsel.

Gelet op het voorgaande verzoek ik u dit hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak van de Rechtbank te vernietigen en het beroep in eerste aanleg gegrond te verklaren.

In afwachting, verblijf ik.

Met de meeste hoogachting;

Mw. Mr. Kerouache